

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 393/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 8 Nt 16/2010-67 zo 16. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. B. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2012 doručená sťažnosť P. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej

len „okresný súd“) č. k. 8 Nt 16/2010-67 zo 16. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona a iné, za ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 T 12/06 z 30. októbra 2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 377/06 z 22. februára 2007 a bol mu za to uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a 4 mesiace.

Sťažovateľ namieta, že tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní a zo strany všeobecného súdu k viacerým pochybeniam, keď napríklad okresný súd podľa jeho tvrdení nebral do úvahy výpovede kľúčových svedkov, neprihliadal na skutočnosti svedčiace v jeho prospech a jeho rozsudok obsahuje viacero nezrovnalostí a zrejmých nesprávností. Rovnako došlo podľa sťažovateľa k pochybeniam aj zo strany krajského súdu, keď v odvolacom konaní neprihliadol na dôvody uvádzané v odvolaní podanom jeho obhajcom, a v neposlednom rade mal nesprávne postupovať aj dovolací súd, keď „*bez preštudovania veci*“ odmietol jeho dovolanie z dôvodu, že nebol v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Návrh na povolenie obnovy konania podal sťažovateľ prvýkrát už v roku 2010 s tým, že o jeho návrhu rozhodol okresný súd uznesením č. k. 8 Nt 67/2007-84 zo 14. júna 2010 tak, že ho zamietol.

Sťažovateľ očakáva od ústavného súdu „*spravodlivé rozhodnutie a vec prikázať okresnému súdu o nápravu v pochybenia v Rozsudku, o odstránenie porušenia zákona, a mojich práv čo mi obmedzili*“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 8 Nt 16/2010-67 zo 16. apríla 2012, ktorým bol zamietnutý návrh na obnovu konania v jeho trestnej veci, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní je predovšetkým preskúmať, či existujú dôvody na odmietnutie sťažnosti vyplývajúce z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bol sťažovateľ oprávnený podať sťažnosť podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku, o ktorej by bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v riadnom inštančnom postupe podľa uvedeného ustanovenia Trestného poriadku v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti nevyplýva, či sťažovateľ v danej veci využil možnosť podať proti napadnutému uzneseniu v zákonnej lehote riadny opravný prostriedok – sťažnosť. V nadväznosti na to ústavný súd poznamenáva, že fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá žiada o ústavnoprávnu ochranu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, nie je oprávnená vyberať si orgán verejnej moci, ktorý jej má poskytnúť ochranu namietaného porušenia jej práv. Jej ústavnou a zákonnou povinnosťou je, aby pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpala všetky právne prostriedky ochrany základných práv, tak ako to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. Až po ich vyčerpaní by mohla prípadne vzniknúť, ak by boli splnené aj ostatné ústavné a zákonné predpoklady, právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd napokon dodáva, že vzhľadom na princíp subsidiarity môže zásadne preskúmať iba právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej moci, ktoré rozhodli vo veci v poslednom stupni. Keďže sťažovateľ však výslovne označuje za porušovateľa svojho práva okresný súd, proti ktorému jeho sťažnosť smeruje, neostávalo iné, iba pri predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2012